

Sygn. akt V KO 35/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie zażalenia **W.L.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z dnia 18 grudnia 2017r., sygn. akt 2 Ds.1....2017, o umorzeniu śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych przez urzędników uczestniczących w sesji Rady Miejskiej w W., tj. przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2018 r., wniosku Sądu Rejonowego w W.

zawartego w postanowieniu z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt II Kp .../18, o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2017 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył śledztwo w sprawie o to, że w dniu 25 kwietnia 2017 r. w W. urzędnicy uczestniczący w sesji Rady Miejskiej w W. nie dopełnili swoich obowiązków poprzez rozpatrzenie skargi W.L. na Prezydenta Miasta W. niezgodnie z przepisami tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył pokrzywdzony W. L.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt II Kp .../18, Sąd Rejonowy w W. w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie zażalenia do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Uzasadniając wniosek w pierwszej kolejności podano, iż : „Sąd Rejonowy w W. czuje się zdolnym do bezstronnego i obiektywnego rozstrzygnięcia tejże sprawy”. Jednakże za potrzebą przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. przemawiają zdaniem Sądu „towarzyszące sprawie emocje po stronie skarżącego i innych osób”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, uzasadniające korzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k., przejawia się nie tylko w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu o odpowiedzialności karnej, lecz także w równie realnym zagrożeniu sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, realizującego ustawowy postulat rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

Należy pamiętać, iż odstępianie od właściwości sądu do rozpoznania sprawy stanowi sytuację wyjątkową, związaną z dobrem wymiaru sprawiedliwości, dlatego wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu może być skuteczny tylko wtedy, gdy jego przesłanki faktyczne są rzeczywiście spełnione. Na gruncie omawianej sprawy Sąd wnioskujący istnienia takich przesłanek nie wykazał. Bez wątplenia emocje towarzyszące pokrzywdzonemu – na które wskazuje wnioskodawca – nie stanowią przesłanki do przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. Należy je postrzegać jedynie w kategoriach elementu towarzyszącego stronom niemalże w każdej zawisłej przed sądami sprawie.

Rzeczą sądów jest takie orzekanie, aby także w opinii publicznej nie powstały wątpliwości co do tego, że wydawane orzeczenia wolne są od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2001 r., IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 58). Hipotetyczna obawa przed przyszłymi niekorzystnymi społecznymi opiniami, niemająca żadnych realnych podstaw, nie powinna uzasadniać uchylania się przez sąd od rozpoznania sprawy. Autorytet sądu buduje sprawne, bez zbędnej zwłoki, przeprowadzenie każdego postępowania i wydanie, na podstawie wnikliwej i bezstronnej oceny

dowodów, sprawiedliwego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., III KO 81/09, OSNKW 2010, z. 2, poz. 20).

Reasumując, Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku.

kc